

Таким чином, сектор малого підприємництва є невід'ємною частиною економічного розвитку країни, оскільки забезпечує відносну стабільність ринкових відносин, завдяки своїй гнучкості демонструє оперативне реагування на постійно мінливі умови зовнішнього середовища. Малий бізнес відіграє важливу роль у збільшенні чисельності робочих місць і вирішенні проблем зайнятості населення, тим самим, пом'якшуючи негативні наслідки (структурне та фрикційне безробіття) науково-технічного прогресу та коливань на ринку праці.

Література

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 №436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
2. Діяльність суб'єктів великого, середнього, малого та мікропідприємництва: стат. зб. / за ред. М. С. Кузнецової. Київ: Державна служба статистики України, 2016. 514 с.
3. Красота О.В. Мале підприємництво: економічна сутність та роль у подоланні кризи / О.В. Красота // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Серія “Економіка”. –2010. – № 7. – С.37-40.
4. Терещенко С.А. Мале підприємство в умовах ринкового господарювання / С.А. Терещенко // Економіка і організація управління, № 1, 2013.
5. Держкомстат [Ел. ресурс]. режим доступу <http://www.ukrstat.gov.ua/>

УДК 336.64

Маслій Олександра Анатоліївна,

*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
кандидат економічних наук, старший викладач*

Мосіюк Альона Петрівна, Ясногорська Альона Олександрівна,

*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
студенти*

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах посилення процесів глобалізації зростає відкритість національної економіки України. У зв'язку з цим, з метою забезпечення ефективного функціонування та розвитку, перед вітчизняними суб'єктами господарювання постає необхідність оперативного реагування на зміни зовнішнього середовища, активізації зусиль щодо нарощення виробничого потенціалу, підвищення конкурентоспроможності продукції, розширення ринків збуту тощо. Досягти визначений ряд цілей здатні лише фінансово стійкі підприємства. У зв'язку з цим проблема ефективного управління фінансовими ресурсами підприємств як основи забезпечення ефективності їх діяльності в сучасних умовах є актуальною.

Критерієм оцінки ефективності управління фінансовими ресурсами підприємства доцільно визначити фінансову стійкість.

Аналіз економічної літератури дає можливість стверджувати, що, залежно від контексту дослідження, під фінансовою стійкістю підприємства розуміють характеристику стану фінансових ресурсів підприємства та результативність їх розміщення, фінансовий стан підприємства, ступінь залежності підприємства від залучених джерел фінансування, результат діяльності, стан рахунків підприємства, які гарантують його платоспроможність, ліквідність, прибутковість та

кредитоспроможність. Чим вище фінансова стійкість підприємства, тим більше воно незалежне від несподіваної зміни ринкової кон'юнктури і, отже тим менше ризик опинитися на межі банкрутства [1].

Управління фінансовою стійкістю є системою принципів та методів розроблення і реалізації управлінських рішень, пов'язаних із забезпеченням постійного зростання прибутку, збереженням платоспроможності і кредитоспроможності, підтриманням фінансової рівноваги.

Управління фінансовою стійкістю підприємства орієнтоване сьогодні переважно на розв'язання короткострокових проблем. У цих умовах поширеними є зміни завдань, пріоритетів діяльності, рішень, наслідком чого є недосконалість структури показників фінансової стійкості, зниження її рівня. Тому на підприємстві має здійснюватися стратегічне управління фінансовою стійкістю, орієнтоване на зміцнення становища підприємства в галузі, збереження і підвищення його довгострокових конкурентних позицій на ринку.

До основних цілей стратегічного управління фінансовою стійкістю можна віднести:

- збалансування активів і пасивів (забезпечення достатності власного капіталу, гнучкої структури капіталу, організації руху капіталу);
- збалансування доходів і витрат (забезпечення достатнього рівня рентабельності, зміна структури витратомісткості господарського процесу, збільшення обсягу товарообороту);
- збалансування грошових потоків (забезпечення платоспроможності та самофінансування, зниження дебіторської заборгованості, забезпечення кредитоспроможності) [2].

Таким чином, головною метою управління фінансовою стійкістю підприємства є забезпечення фінансової безпеки та стабільності його функціонування і розвитку у довгостроковій перспективі в межах допустимого рівня ризику.

Велике значення в процесі управління фінансовою стійкістю має визначення її рівня. Недостатня фінансова стійкість підприємства може привести до його неплатоспроможності та банкрутства, а надмірна – сприяти створенню зайвих запасів і резервів, у зв'язку з чим зростуть витрати на їх утримання, знизяться темпи розвитку підприємства.

На основі дослідження та узагальнення методичних підходів до оцінювання фінансової стійкості підприємств виокремлено три найфундаментальніших:

- 1) визначення рівня забезпеченості запасів у складі оборотних активів підприємства джерелами їх формування;
- 2) обчислення певної кількості коефіцієнтів і, на основі дослідження їх в динаміці та порівняння з нормативними значеннями, вироблення певних висновків щодо фінансового стану підприємства;
- 3) застосування інтегрованого показника, який складається з декількох найбільш вагомих коефіцієнтів, визначення певних меж його значення для ідентифікації фінансового стану підприємства [3].

Слід зазначити, що перші два підходи набули широкого практичного застосування у вітчизняній аналітичній практиці.

В основі першого методичного підходу покладено визначення надлишку або нестачі джерел фінансування для формування запасів. Результатом застосування цього методу є можливість визначення типу фінансової стійкості підприємства: абсолютна стійкість фінансового стану, нормальна стійкість фінансового стану, нестійкий (передкризовий) фінансовий стан, кризовий фінансовий стан.

Другий методичний підхід базується на розрахунку системи індикаторів

фінансової стійкості. При цьому, в якості індикаторів оперативної стійкості визначено коефіцієнти ліквідності (поточної, абсолютної та швидкої), індикаторів середньострокової стійкості – коефіцієнти оборотності (ділової активності), індикаторів довгострокової стійкості – коефіцієнти рентабельності. Зниження фінансової стійкості підприємства досліджується за допомогою агрегатних оцінок ймовірності банкрутства.

Третій методичний підхід полягає у застосуванні єдиного інтегрованого показника і найчастіше застосовується для оцінки вірогідності банкрутства досліджуваного підприємства. Інтегральна оцінка фінансового стану підприємства розширює економічну суть поняття фінансової стійкості і дозволяє визначити здатність підприємства повертатися до стану своєї рівноваги, зберігати її параметри та переходити на новий етап розвитку в умовах випадкових змін зовнішнього та внутрішнього середовища. Інтегральний показник може бути розрахований як за допомогою багатофакторних дискримінантних моделей прогнозування банкрутства, так і з використанням методу таксономії.

Таким чином, основним завданням управління фінансовою стійкістю, а отже й фінансовими ресурсами підприємства, є не лише знаходження оптимального співвідношення між власним і позиковим капіталом, але і створення необхідних умов для оптимального поєднання майна в грошовій і негрошовій формі. Забезпечення ефективного управління фінансовими ресурсами на підприємствах може стати запорукою їх успішного функціонування та розвитку в сучасних умовах господарювання.

Література

1. Білик М.Д. Сутність і оцінка фінансового стану підприємств [Текст] / М. Д. Білик // Фінанси України. – 2005. – № 3. – С. 117 – 129.
2. Анисимова Г.С. Вплив структури капіталу на фінансово-економічний стан промислового підприємства [Текст] / Г.С. Анисимова // Економічний стан підприємства – 2010. – № 1. – С. 96 – 102.
3. Плиса В.Й. Стратегія управління фінансовою стійкістю підприємства [Текст] / В.Й. Плиса // Фінанси України. – 1999. – № 11. – С. 36 – 42.

УДК 338

Птащенко Ліана Олександрівна,

*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
доктор економічних наук, професор*

КРАУДФАНДІНГ ЯК НЕТРАДИЦІЙНЕ ДЖЕРЕЛО ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Україна сьогодні може і повинна мати стійкий агропромисловий комплекс (АПК), спроможний вирішувати складні соціально-економічні завдання, забезпечувати продовольчу безпеку країни. Відповідно основою ефективного розвитку підприємств агропромислового комплексу є формування конкурентоспроможності. Конкурентоспроможність сільськогосподарських агроформувань передбачає можливість їх ефективного функціонування в умовах ринкової економіки. Це означає, що їх виробнича діяльність повинна найповніше відповідати споживчому попиту, забезпечувати максимальну окупність засобів виробництва і капіталу. Тому розвиток сільськогосподарського виробництва в Україні залежить від ефективного його фінансування.